

Prispeval Simon Orgulan
Sreda, 16 December 2009 09:00

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

5. del

POLJUB

- 1.del - [TUKAJ](#)
- 2.del - [TUKAJ](#)
- 3.del - [TUKAJ](#)
- 4.del - [TUKAJ](#)

Pomežiknil je in si pomanel oči. Glavo polahno zasukal v levo in desno, se pretegnil, nato pa pogledal še enkrat. Dvoma ni bilo več nobenega... to je on! V poročilih so pokazali še nekaj posnetkov in fotografij iz poslovnega objekta in parkirišča, kjer je povzročil razdejanje. Karseda hitro se je pobral iz krčme, ne da bi sploh plačal. Preveč tvegano bi bilo. Zavil je proti avtu in hotel odpreti vrata, nakar je ugotovil, da pri sebi nima ključev. Krasno. Pogledal je po žepih, v jakni, a nič. Po tehtnem premisleku je sklenil, da morda niti ne bi bilo preveč brihtno voziti tako podmazan, zato se je odmajal proti zavetju. Nebo so prekrili sivi oblaki, začelo je pihati. Ni vedel kaj bi sam s sabo, a jasno mu je bilo, da se vrniti ne more več. Ko so začele padati prve dežne kaplje, je bil od avta oddaljen že nekaj sto metrov. Iskal je karkoli bi se dalo najti pokritega... most, streho, vseeno mu je bilo. Po drugi strani pa se ni hotel zadrževati preveč znotraj vasi, ker so bili tamkajšnji domačini gosto posejani po ulicah in in vrag, da kdo od njih ni že bil prejel

Prispeval Simon Orgulan
Sreda, 16 December 2009 09:00

novice. Tudi če ob tistem momentu niso gledali televizije, še ni bilo izključeno, da za škandal niso vedeli. V takih malih vasicah so ljudje zelo tesno povezani med sabo, kar je jasno pomenilo tudi hitro ustno prenašanje novic med prijatelji in sorodniki. Kot nekakšna lokalna podatkovna mreža. Enkrat kihneš in že bodo v naslednjih treh sekundah vsi vedeli. V navezi s tem, da je bil po videzu drugačen od ostalih, je verjetnost bila karseda visoka, da ga nekdo prepozna. Zato je, čedalje bolj premočen od dežja, še vedno cmokal po vedno bolj obskurnih ulicah v upanju, da najde kakšen primeren prostor, kjer bi počakal, da mine nevihta.

Le nekaj korakov stran se je prikazala majhna izložba, kjer so prodajali oblačila in ostale modne dodatke. Vstopil je. Pravi užitek je bilo spet stati v ogrevanem prostoru, kjer ne lije iz vsake odprtine. Obrisal si je čevlje in se razgledal. Razstavljenih je bilo čuda dosti artiklov; od obutve, plaščev in pokrival, pa vse do ličil in maskar. Ker je bila trgovina do roba natlačena s šaro, se ni bal, da bi ga kdo opazil. Petnajst minut je postopal sem in tja, se občasno naslonil na steno in nervozno gledal skozi okno. Ob tretjem postanku se mu je zazdelo, da v daljavi vidi neko gmoto. Hotel je bolje pogledati, vendar ga je še isti trenutek od zadaj potrepjala drobna ročica. Obrnil se je. Pred njim se je pojavila mlada prodajalka, ki pa ni kazala kakršnihkoli znakov zaprepadenosti. Vse je namigovalo k temu, da ni vedela, s kom ima opravka. Oddahnil si je, nato pa odvrnil, da se samo razgleduje.

Začelo se je bistrirati. Očitno je šlo samo za krajši naliv. Vseeno je izkoristil priložnost in kupil dežnik. Samo tako, za vsak primer. Zapustil je trgovino in se napotil v smeri gmote, ki jo je prej videl. Zdaj je bilo že bolj razvidno, da je šlo za kmetijo, od katere ga je ločilo le nekaj travnikov. Kako prikladno! Potreboval je namreč prenočišče, saj je bil preveč zdelan, da bi v takem stanju nadaljeval pot. Rabil je počitek in čisto nič ga ni brigalo, da bo spal na odprtem, pokrit zgolj s slamo. Tako pijan ni mogel niti več razmišljati, iskal je samo prvo razmeroma varno prenočišče, ki bi se prikazalo pred njim. Najraje bi se bil zvalil kar v jarek, ki se je vlekel ob potki, a misel na nevarnost, ki je še vedno prežala nad njim, ga je kaj hitro odvrnila od te misli. Ma, preklemano. Kako je lahko vse skupaj šlo tako zelo narobe? In to tako hitro. Ob začetku dneva povprečen državljani, zdaj pa navaden kriminallec. Očitno je pravica v rokah tistega, ki jo kuje. Kaj njih briga, da je v državi po ulicah na tone prestopnikov, ki pohodijo vsakega, ki jim ne diši. Da nastrada toliko nedolžnih ljudi, ki nobenemu niso storili čisto ničesar. Zakaj se tega ne predvaja po televiziji? Čeprav je dejansko kriminal, se obravnava čisto hladno. Kot statistika. Ko pa se zneseš nad nekom, ki si to povsem zasluži, pa že o tebi govorijo v medijih. Pa kaj, če je nosil kravato? Še vedno je človek, tako kot vsi ostali. A je potrebno spoštovati prav vsako odločitev, ki pride iz njegovih ust samo zato, ker je vpliven? Samo zato, ker je premožen? K vragu s tem.

„Še malo, pa bom tam,“ si je mislil. Noge je imel že čisto razbolele od vzpenjanja v hrib, na katerem je sameval senik. Pred končnim postankom se je še razgledal po vasi, vzdihnil, nato pa se ulegel na kup sena čisto nekje v kotu. Vrata so bila na stežaj odprta, tako da se je brez problema dalo gledati ven. Zadovoljen, da je prišel na svoj - čeprav začasni - cilj, je še zadnjič vrgel pogled na zdaj že večerno nebo in zvezde, ki so na nebu slikale prav prijetno atmosfero. Obcestna vasica je dejansko izgledala pomirjujoče, sploh zdaj, ko so okna razsvetljevale luči znotraj hiš, ki so tvorile unikatni, sebi lasten vzorec. Udobno nameščen je zatisnil oči. Sanjal je o svetu, kjer se ni na vsakem koraku potrebno obračati nazaj in paziti na hrbet, kjer se preprosti ljudje preživljajo z obrtmi, ki jim prinašajo dovolj dobička za skromno, a mirno življenje, kjer je zrak prijeten za dihati. Brez kakršnihkoli napetosti. Mogoče je kaj takega kdaj obstajalo, mogoče

Prispeval Simon Orgulan
Sreda, 16 December 2009 09:00

ne, konec koncev sploh ni važno. Poanta je, da bi se vse dalo ustvariti, če bi si iste stvari želelo več ljudi. Če bi se med sabo ščitili, sodelovali in nasploh delovali kot združenje somišljenikov, ki si pomagajo za doseganje podobnih ciljev. Lepo bi bilo.

Ni se še niti zdanilo, ko so ga iz sna predramili odmevi laježa, ki je prihajal nekje od spodaj. „Tumaste vaše mrcine!“ je zagodrnjal in se obrnil. A bevskanje ni odnehalo. Zazdelo se mu je, da se je samo še stopnjevalo. Vedel je, da zaspati nazaj več ne bo mogel, zato je še ves zabuhel od spanja stopil izven senika in se razgledal, da bi videl, kaj se dogaja. Sklonil se je in pobral nekaj rose s travnika, da si je z njo umil obraz. Zdaj je videl bolje... v njegovo smer so prihajale patrolje oficirjev, vsak pa je na vrvi imel psa izsledovalca. A je to sploh možno? Potem pa se je spomnil... avto je pustil v vasici, sigurno je kdo videl registrsko tablico in ga prijavil. Kakor hitro je mogel, se je urno pognal v nasprotno smer, po hribu navzdol. Čeprav je tekel s hitrostjo profesionalnega atleta, se mu niti malo ni zdelo, da bi se lajež oddaljeval. Nasprotno... občutek je imel, kot da so mu vedno bolj za petami. Steza je bila še vedno spolzka od vlage, zato je bil tek vse prej kot eleganten. Pa tudi videlo se ni ravno dobro. Brez, da bi mu bilo karkoli jasno, mu je spodneslo ravnotežje.

Poljubil je blato.

(se nadaljuje)

Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).